

Offentliggjort d. 16. august 2011

Omkostningsgodtgørelse - forrentning af statens krav om tilbagebetaling af for meget udbetalt omkostningsgodtgørelse - Advokatnævnets pålæg om rentebetaling savnede lovhjemmel - Landsskatterettens jr. nr. 09-01422. ©

*Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen*

www.v.dk

Landsskatteretten fandt ved en kendelse af 13/4 2011, at statens krav på tilbagebetaling af for meget udbetalt omkostningsgodtgørelsen, jf. skatteforvaltningslovens § 57, ikke kan kræves forrentet af den sagkyndige rådgiver. En på dette punkt modsat rettet kendelse fra Advokatnævnet savner hjemmel i lovgivningen og er uden virkning.

I skatteforvaltningslovens kap. 19 om omkostningsgodtgørelse er der i § 57 fastsat en særlig procedure for efterprøvelse af den sagkyndiges honorarkrav, jf. § 57, stk. 3.

I § 57, stk. 4 – 5 er videre fastsat bestemmelser om den sagkyndiges tilbagebetaling af for meget udbetalt omkostningsgodtgørelse henholdsvis statens tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse, der med urette er krævet tilbagebetalt og følgelig på ny skal udbetales til den sagkyndige. Der er i den forbindelse fastsat særlige bestemmelser om forrentning af betalingskrav i stk. 5.

Af stk. 4 fremgår således, at er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som efter stk. 3 er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den godtgørelsesberettigede har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.

Af stk. 5 fremgår videre, at har den godtgørelsesberettigede tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet efter stk. 4, og findes dette beløb senere at være blevet tilbagebetalt med urette,

Offentliggjort d. 16. august 2011

udbetales beløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb.

Som det fremgår, indeholder ordlyden af § 57, stk. 4, der omhandler statens tilbagebetalingskrav, ikke bestemmelser om forrentning – i modsætning til stk. 5. Af motiverne fremgår, at denne forskellige tilgangsvinkel til spørgsmålet om forrentning af de respektive betalingskrav ikke beror på en lapsus, men på en klar stillingtagen fra lovgivers side til, at statens tilbagebetalingskrav ganske enkelt ikke skulle forrentes. Det anføres således i de almindelige bemærkninger til den tidligere gældende skattestyrelseslovs § 33 F, jf. FT 2001/2002, 2. samling, tillæg A, s. 1405, 1. sp., at *"Hvis et sådant nævn mener, at honoraret har været for stort, eller told- og skatteregionen af andre grunde mener, at honoraret har været for stort, kræves det for meget udbetalte godtgørelsesløb tilbagebetalt fra den skatte- eller afgiftspligtige uden renter."* Helt tilsvarende fremgår af de særlige bemærkninger til bestemmelsen.

Uanset dette retsgrundlag har det af Procesvejledningen, afsn. K.7., fremgået, at *"Et eventuelt krav om tilbagebetaling af beløbet fra den skatte- eller afgiftspligtige sker uden beregning af renter, medmindre renterne er pålagt i en kendelse fra klagenævnet eller lignende."*

For advokaters vedkommende har Advokatnævnet i kendelser om vurdering af advokaters honorarkrav, hvor honorarkravet er vurderet at være for stort, haft den praksis at træffe beslutning om forrentning af tilbagebetalingskravet.

Nu har Advokatnævnet næppe haft en kompetence i forhold til sine medlemmer, der gik videre end den relevante lovgivning.

Uanset dette har SKAT – som det fremgår af det refererede uddrag fra Procesvejledningen – bygget den praksis ovenpå Advokatnævnets praksis at opkræve renter af sådanne tilbagebetalingskrav, hvor Advokatnævnet har pålagt medlemmet at betale renter.

Denne praksis fra SKAT's side har nu været genstand for en nærmere efterprøvelse i sagen afgjort ved Landsskatterettens kendelse af 13/4 2011.

Offentliggjort d. 16. august 2011

Sagen drejede sig, for så vidt ganske enkelt, om et honorarkrav i en skattesag, som SKAT havde forelagt for Advokatnævnet. Nævnet nåede frem til, at den sagkyndiges honorar var for stort, og nedsatte salæret samt pålagde advokaten at forrente det for meget modtagne salær med sædvanlig procesrente. I konsekvens af denne kendelse fra Advokatnævnet krævede SKAT en del af den udbetalte omkostningsgodtgørelse tilbage tillige med renter af kravet.

Den sagkyndige indbragte SKATs afgørelse om tilbagebetaling inkl. renter for Landskatteretten, og gjorde gældende, at hverken SKAT eller for den sags skyld Advokatnævnet kunne pålægge den sagkyndige at forrente tilbagebetalingskravet i strid med de klare, modstående bestemmelser herom i skatteforvaltningsloven.

SKAT anførte heroverfor bl.a., at Advokatnævnet i salærkendelser som fast praksis træffer beslutning om forrentning af for meget udbetalt omkostningsgodtgørelse med sædvanlige procesrenter. Videre anførte SKAT, at *”Det er korrekt, som anført i kontorindstillingen, at SKAT ikke kan pålægge den godtgørelsesberettigede renter i forbindelse med tilbagebetaling af for meget udbetalt omkostningsgodtgørelse i de tilfælde, hvor SKAT har foretaget en rimelighedsvurdering og skønsmæssigt nedsat det godtgørelsesberettigede beløb, jf. skatteforvaltningslovens § 57, stk. 4. Men i det foreliggende tilfælde er det Advokatnævnet, der i sin kendelse har pålagt advokatfirmaet at tilbagebetale det for meget udbetalte salær, inkl. renter, til klageren, dvs. SKAT. Landsskatteretten har ikke kompetence til at tilsidesætte Advokatnævnets kendelser om, at der skal betales almindelige procesrenter for modtagelsen af beløbet, indtil beløbet bliver tilbagebetalt til SKAT.”*

Landsskatteretten gjorde kort proces, og ophævede kravet om forrentning af beløbet. Retten lagde til grund, at kravet om tilbagebetaling var et offentligretligt krav. Spørgsmålet om forrentning var derfor som udgangspunkt omfattet af rentelovens § 8, men skulle som følge af princippet om *lex specialis* afgøres efter skatteforvaltningslovens § 57, stk. 4.

Offentliggjort d. 16. august 2011

Videre anførte Landsskatteretten, at det af forarbejderne til skatteforvaltningslovens § 57, stk. 4 udtrykkeligt fremgik, at bestemmelsens ordlyd skulle forstås således, at der i modsætning til de situationer, som var omhandlet i stk. 2 og stk. 5 ikke pålagdes renter.

Herefter konkluderede retten, at der derfor ikke kunne kræves renter af beløb, der var krævet tilbagebetalt efter skatteforvaltningslovens § 57, stk. 4.

Det må give anledning til nogen rynkede bryn, at Advokatnævnet med en højesteretsdommer som formand og talrige advokater i nævnet, samt SKAT meddeler advokater pålæg om pligter, som helt åbenbart savner hjemmel i lovgivningen.

Bedre bliver det ikke, når henses til nedenstående e-mail korrespondance, der, formentlig ved en fejl, er kommet til skatteyderens kundskab efter begæring om aktindsigt.

I denne interne mail mellem 3 medarbejdere fra SKAT af 11/4 2007 er ovennævnte praksis fra SKAT's side begrundet således:

"Hej [2 navngivne medarbejdere]

Der ses ikke umiddelbart efter SFL at kunne opkræves renter og jeg har ikke i anden særlovgivning fx RPL Kap. 15A kunnet finde hjemmel hertil.

Jeg har derfor d.d. tlf. kontaktet Advokatnævnet, att. [navngiven medarbejder] der meddelte, at advokatnævnet som fast praksis pålagde, at for meget modtaget salær skal tilbagebetales med tillæg af sædvanlige procesrenter.

[Navngiven medarbejder ved Advokatnævnet] meddelte, at der ikke forelå hjemmel hertil men, at det var advokatnævnets faste praksis.

I tidligere kendelser fra Advokatnævnet fremgår det ligeledes, at advokaten skal tilbagebetale det for meget modtagne salær til SKAT med tillæg af procesrenter.

Offentliggjort d. 16. august 2011

Jeg har drøftet problematikken med Kontorchef [navngiven medarbejder] der finder, at SKAT bør følge Advokatnævnets kendelser, dvs. modtage/opkræve det for meget modtagne salær inkl. procesrenter.

Vi bør overveje at præcisere dette i Procesvejledningen.

Med venlig hilsen

[navngiven medarbejder]”

Man må håbe, at der er løbet den pågældende sagsbehandler nogle ikke velvalgte formuleringer af pennen ved formuleringen af denne e-mail, da det er svært at forestille sig, at Advokatnævnet bevidst træffer ulovlige afgørelser. Og videre - fortsat mod bedre vidende – at denne praksis formaliseres i Procesvejledningen med henblik på at udbrede og knæsatte den ulovlige praksis, der herefter over tid kan antage en selvstændig retskildemæssig værdi som en nu ”langvarig, fast praksis”.

— o —